

Досѣѣ *м. св.* досѣю. Ке да сеѣтъ бобаците Ке ги сеѣтъ ке до-
сеѣтъ. *В. 187.*

Досита достаточнo, вдоволь: Наплакахте ли се досита (*genug*)
за вашій синъ? *Рш. 42.*

Доско́кнѣ *м. св.* подбѣгу. Нѣка само доскокнѣтъ (*Lass sie
nur anlaufen*) *Рш. 56.*

Доскоро *нар.* 1) вскорѣ. „Ток' да одишъ, Стоявъ, да не ми сѣ
варнишъ, Доскора да дойдатъ твои-те абери!“ *М. 254.* 2) недавно: Въ
Сърбия доскоро, а въ Македония, въ България и въ Албания и до
днесъ още произхождатъ подобни сцени. *З. 311.* Въ тази държава роб-
ство-то доскоро—а може би и сега—владѣеше. *Л. Д. 1874 р. 247.* На-
шійтъ народъ едвамъ що е почелъ да продира булото, което Гърцитѣ
доскоро са потегляли предъ очитѣ му. *Э. Г. Г.*

Досна *нар.* поздно. Кого майка кара оучи, Стига Нано досна се-
дишъ по вечери. *В. 181—* Нимой седишъ моштне досна. *ib. (ср. доцкна).*

Дососамъ *м. св.* Досос(у)вамъ *м. дл.* (до+сѣш) 1) надѣѣмъ,
вадоѣдаю. Мари, Радо, мари гиздосийо, Дососа ми твойта хубосия. *З. 226.*
2) придобуду, приобрѣту. А мене казва вѣщица-та, ако и да ся е пото-
пила сичката ми стока, нѣ азъ, каза тя, щѣ я дососамъ десетъ пѣта
повече отъ колкото си изгубилъ *Х. I, 53.* Дососамъ са Досос(у)-
вамъ са истощусъ, истощаюсъ. Ми викне е млади-не майстори Що
тиѣ църква заградило—Дури нмъ сѣ заире дососало. *М. 222.* „Що не
идешъ, како що идеше? Али ти се азно дососало?“ „Менѣ ми сѣ азно
не дососвиль“. *М. 89.*

Доспѣвамъ *м. дл.* достигаю, дохожу. „Сила християнска почна
д'успѣва Тий сѣ 'нами единородни, Наше страданье до тѣхъ доспѣва,
Мжкы сѣ 'нашы тѣми извѣстны“. *Гм. 100.*

Доспѣ *м. св.* Доспѣвамъ *м. дл.* выплюсь, досыпаю. Остави
дѣте-то у дома си на мира, нека спи да си доспи. *Л. Д. 1869 р. 98.*
Тя работи, копае, не доспива си, не доѣда си. *З. 364.* Доспѣ ми
са *безл. м.* мною одолѣеть сонъ. Тогази отъ нажеживаніето отъ слѣн-
цето и пѣсака доспа ми ся и спяхъ до пладня. *Х. II, 12.*

Досрамѣ *м. безл. сов.* станеть стыдно. Досрамѣва *м. безл.*
дл. мнѣ стыдно. Най-сѣтнѣ като не могатъ и тѣ сами да засладятъ отъ
нѣчто, кое-то да ги привлѣче къмъ наукъ-тъ, то вече нмъ ся урази и
ги досрамѣ отъ прѣхождане до училище-то и обратно. *Л. Д. 1869 р.*
165. То да са срѣшнншъ съ дядови и бабички, че да та досрамѣи и
догнусей. *Зк. 88.* Да ли го е досрамѣло Иудата да излѣзе срѣшнто свои-